

Дошелъ си съ проповедъ ти между тозъ народъ —,
великий ратниче, не е за рабски сбродъ
това което вий и други проповядватъ.
Облечени сж те и сити — и се радватъ
на тозъ животъ. За тяхъ животъ е онова,
което е за тозъ хайванинъ тамъ, глава
надъ плявата превилъ. Вий може би да мните,
че кат' го вкарате въ бела, ще възродите
духътъ му? Да е тъй! Измама то е зла, —
това не е народъ, когото би тегла,
когото би беди подйели, възродили —
те само повече го биха унизили!
Говеда! Идеалъ не е за тяхъ храна.
И вий се мамите — такива семена
дошле да сеете въ пустинята безводна
на рабските души. Дано предъ вазъ, въ несгодна
минута, призрака на вашите дела
сегашни съ нямъ укоръ не стане — и чела,
съ горъий ореолъ на подвизи огрени,
разочарованостъ не сегне да засени,
тъй както моето... когато озованъ
се видяхъ азъ самъ въ Жанъ д'Акърский занданъ,
съ вериги на нозе."

Тукъ въ него изненадни
се взряха сбраните... Опърпаний и гладний
Мъдрителъ, вечно все намръщенъ и сърдитъ, —
въ Жанъ д'Акъръ! Шо се крий подъ тоя външенъ видъ,
тъй сплашенъ? Може би той нещо е велико
и страшно преживялъ — и въ ужасъ е езика
душата свързала!? Сърдитъ и мълчаливъ —
сега какво ли го така на говоръ живъ
подстори?... А далечъ той тихо се озърна
и, спрялъ за мигъ, така отново пакъ завърна:

"Две зими иззимихъ въ Жанъ д'Акъръ. А подиръ —
на пролетъ беше то отъ тамъ въ Диаръ-Бекиръ..."